
Manžel musí zmizet

Cathrin Moeller

Wolfgangu?“
Ani nepípl.
Kristepane!

Stála jsem na chodbě a zírala s otevřenou pusou na ústí pistole zastrčené do brambory a manžela bez hnutí ležícího na podlaze s krvácející ranou na hrudi.

Nemohlo být pochyb o tom, že je mrtvý.

Spustil se prudký déšť a bubnoval do okna. Černě zbarvenou oblohu ozářil blesk. Trhla jsem sebou. No jasně! Já si nedopatřením odstřelím manžela, a co se rozpoutá? Bouřka.

Kdykoli se v mém životě událo něco skutečně významného, pokaždé se rozpoutala bouřka. Když jsem propadla u maturity, zhroutil se spolu s mým vnitřním světem pod náparem běsnících živlů i ten vnější. V den svatby nás přímo před radnicí zastihl nečekaný liják a během několika vteřin mě proměnil z kvetoucí nevěsty ve zplihlou příšeru.

Potrásla jsem hlavou a položila si otázku, jak se sakra mohlo stát, že mě Wolfgang tak zničehonic učinil vdovou.

Jedno mi bylo jasné: já za to nemohla!

Kdyby se sem nevplížil jako zloděj a nemával pistolí, k téhle nehodě by nikdy nedošlo! Kde se tu vlastně vzala ta brambora? divila jsem se a uvolnila provrtanou zeleninu z hlavně.

V duchu jsem se snažila zrekonstruovat sled dějů. Stojím na prahu obýváku, zády ke dveřím od sklepa, hlasitě si prozpěvuju a skláním se s hadrem v ruce nad podlahou. Hudba náhle zmlkne. Oblohu prořízne blesk. Zahlédnu za sebou stín, polekám se, prudce se napřímím a uhodím veřelce hadrem do tváře. On zařve, já zajčím, chvílku se spolu potýkáme – a bum –

žuchne sebou na zem. Odtáhnu mu hadr z obličeje. Ale to je přece Wolfgang, pomyslí si. Jenže je už pozdě.

Koho by napadlo, že se vrátí domů o dvě hodiny dřív než obvykle a navíc se vplíží zadním vchodem?

Mé úvahy přerušilo zazvonění telefonu. Automaticky jsem zvedla sluchátko.

„Annemie Pfefferová,“ ohlásila jsem se.

„Annemie? Tady je Sigrun,“ zachrčelo to ze sluchátka. Tchyně!

„Máti! Teď zrovna se s tebou nemůžu vybavovat, promiň.“

„Jako vždycky. Nikdy na mě nemáš čas, když ti zavolám,“ reagovala ublíženě. Jako obvykle.

„Ano, Sigrun. Tedy, chci říci, ne.“ Odtáhla jsem sluchátko od ucha na vzdálenost paže. Kázání o slušném vychování bylo to poslední, co jsem v téhle chvíli potřebovala. „Sigrun? Sigrun! Špatně tě slyším. Co je s tím telefonem? Haló. Máti?“ Stiskem tlačítka jsem ji bez milosti odpojila a mrskla přístroj do nabíjecí stanice.

Zachmuřeně jsem si prohlížela mrtvého manžela. Tohle mi Sigrun neodpustí, že jsem jejího Wolfigo... *Proboha, co jsem to udělala?*

Byla to nehoda, uklidňovala jsem se. Nehoda. Neměla bych teď vlastně propuknout v pláč? Můj choť tu leží bez známky života a já se cítím... tak nějak svobodná, jako bych z dlouhého temného tunelu vyšla ven na světlo. Cítila jsem, jak se mi uvolňují rysy a po tváři se mi rozlévá úsměv. To je určitě šokem.

Co teď?

Je jeho pěkná penze v háji?

Annemie, tvůj muž je po smrti, ten, s nímž jsi prožila osmnáct let života a kdysi sis ho brala z lásky! A ty hned myslíš na jeho penzi? Styd' se!

Stud ani smutek se jaksi nedostavovaly, zato mé myšlenky se náhle upřely do budoucnosti. Najednou jsem už zase měla sny. Viděla jsem samu sebe, jak sedím v kabrioletu a s vlajícími vlasy se řítím k moři. Wolfgang nikdy k moři nechtěl. Když už jsme vůbec jeli na dovolenou, pak do hor na túry, s jeho matinkou v závěsu. Já hory nesnáším. A jeho matku taky. Už nikdy žádné túry, žádný Eifel, a žádné dovolené s ufnukanou Sigrun.

Asi mi nikdo neuvěří, že šlo o nehodu. Zavrou mě? Tak to ani náhodou! Energicky jsem si založila ruce na hrudi. Obětovala jsem osmnáct let života, abych Wolfgangovi poskytovala zázemí pro jeho kariérní postup, vařila,

uklízela, prala, žehlila, starala se o zahradu, zaskakovala za řemeslníky... a on si teď jen tak mírnix týrnix umře.

Nenechám se za tohle potrestat! Ostatně jako usvědčená vražednice vlastního manžela bych jistě taky ztratila nárok na vdovský důchod.

Ale nikdo mi neuvěří, že to byla nehoda. Wolfgang, metr osmdesát vysoký, devadesát kilo živé váhy, s výcvikem v nejrůznějších bojových sportech, se nechá jen tak, vlastní služební pistolí, nedopatřením zastřelit svou nespportovní, lehce obézní blondátou manželkou?

Jeho kolegové usoudí, že jsem všechno prohnane předem naplánovala. S výmluvami na nutnou obranu u nich nepořídím.

Což znamená, že mě nečeká žádná penze, žádný vdovský důchod, žádná podpora v nezaměstnanosti, jen vězení. A do toho opravdu nemám chuť. Svoji budoucnost jsem si představovala jinak.

„Wolfgangu, tys mi to pěkně nadrobil!“

Dnes ráno jsem se jako každou obyčejnou středu vzbudila a netušila, co mě čeká. Namazala jsem Wolfgangovi chleba, zamávala mu na rozloučenou a splnila všechny svoje povinnosti: nakoupila jsem, posekala trávník, upekla koláč, vyčistila chodbu... A jak jsem se těšila na večerní kurz jógy s vytrénovaným Carlosem... a pak se stane tohle. Jednou se člověk pořádně nepodívá a pohnou si nejen zbytek dne, ale celý zbytek života.

Nářky mi ale k ničemu nepomůžou, mrtvého Wolfganga k životu nevzkřísí. Co se stalo, stalo se. Nyní musím z téhle šlamastyky vytěžit, co se dá. Každý problém má koneckonců nějaké řešení.

Abych zachránila penzi nebo alespoň vdovský důchod, musím zahladit všechny stopy, které by dokazovaly, že jsem mu na onen svět pomohla já. Pro manželku hlavního komisaře s pětadvacetiletou praxí – a s kriminalistickou příručkou v knihovně – by to neměl být až tak těžký úkol.

Přinesla jsem si příručku a ve stoje se do ní začetla. Zajímalo mě, na co se soustředí vyšetřovatel při objasňování nepřirozené smrti. Krvavá rána v hrudi padesátiletého muže se zajisté nedá pokládat za úmrtí způsobené sešlostí věkem, usoudila jsem při pohledu na Wolfgangovo tělo ležící u mých nohou.

Po pár minutách dalšího listování mi bylo jasné, že vyjít z této situace nevinná jako lilie nebude až tak snadné. Musím si dát pozor na tolik maličkokostí, že se to ani nedá zapamatovat. Je potřeba pořádkem si seznam, abych na nic nezapomněla, pomyslela jsem si a zašla pro tužku a papír.

Co všechno se zkoumá! Otisky prstů na zbrani a na mrtvole, zbytky nespáleného střelného prachu po výstřelu, stopy DNA, šupinky kůže pod nehty nebo na oblečení. Najdou se dokonce i stopy DNA ve slinách či dalších tělních tekutinách oběti.

Přemítala jsem, kdy jsme s Wolfgangem naposledy souložili... a hned jsem ty úvahy zapudila jako bezpředmětné. Po sexu rozhodně žádné stopy nezbyly. Plivla jsem na něj před potyčkou, při ní nebo po ní? V žádném případě. Koneckonců měl na obličejí hadr. Co se týče šupinek kůže, to už jsem si nebyla tak jistá. Dostala se mu během našeho zápolení nějaká část mého těla pod nehty? Netušila jsem, všechno se odehrálo tak rychle. Nejlíp, když si vezmu jeho nehty pěkně do parády.

Přinesla jsem si vodu, mýdlo, nůžky na nehty a pilník a chystala se pustit do díla. V posledním okamžiku, ještě než jsem Wolfganga obrátila, jsem si včas uvědomila, že si musím natáhnout gumové rukavice. Jinak by mě sice neprozradily částičky kůže pod jeho nehty, ale otisky prstů na jeho kůži.

Hbitě jsem mu provedla manikúru a hned se vrhla i na zbraň. Vyleštila jsem železo, až se lesklo jako babiččiny stříbrné přibory. Tady nenajde nikdo jedinou papulu, ani moji, ani Wolfgangovu. Hlavou mi bleskla myšlenka. Zarazila jsem se a odložila hadr. Co kdybych jeho odchod zinscenovala jako sebevraždu? Obdrží úředník penzi, když si sám pomůže k odchodu na věčnost?

Nejspíš ne, protože by nikdo nevěděl, jak mu ji na tu věčnost poukázat. Vtipné! Hystericky jsem se rozchechtala.

Ale jestli se v případě sebevraždy pozůstalým nevyplácí penze, pak stát jistě ani nezaopatří vdovu po policistovi. Ne, tak velkorysý stát určitě není. Naopak by mohl vypracovat velmi prohnaný úsporný plán: kdyby před odchodem do penze dohnal všechny policisty k sebevraždě, ušetřil by miliony. Ty by se pak daly vynaložit daleko užitečněji, například k záchraně zkrachovalých bankovních manažerů nebo výstavbě tunelu mezi vládními budovami v Berlíně, aby pilní politici nemuseli běhat v dešti venku.

Sebevražda tedy nepřipadala v úvahu.

Kde vlastně zůstala kulka a nábojnice?

Přinesla jsem si z kuchyně brýle a zkušeným pohledem hospodyně šmejdila po podlaze a po stěnách. Kulka provrtala nejprve Wolfganga, pak skříňku na klíče, načež uvízla ve třicentimetrové hloubce ve zdi mezi ok-

nem a vstupními dveřmi. Skříňka na klíče už jednoznačně nebyla k použití. Sundala jsem ji a pilníčkem na nehty vyšťourala kulku ze zdi.

Zed' bez skříňky a s hlubokou dírou uprostřed ted' ale vypadala divně. Přinesla jsem si ze sklepa kladívko a hřebík a zavěsila na stěnu svoji kopii Picassovy malby „Portrét Hermíny Beinové“.

Ten obraz stál už celou věčnost za pohovkou v pokoji pro hosty, protože jsem nenašla v celém domě místo, kam bych ho zavěsila, aby ho Wolfgang neviděl. Nelíbil se mu totiž. Vlastně se mu nelíbil žádný z mých obrazů, a tenhle mu navíc připomínal jeho matku. No jo, jistá podobnost by se našla, ale to ještě nebyl důvod nechat na něho někde v koutě sedat prach. Copak mohl Picasso nebo já za to, že Wolfgangovi naháněla jeho matka strach?

Ted' ještě zbývalo najít nábojnici. „Při výstřelu se nábojnice oddělí od kulky. Kulka se z hlavně vymrští po stlačení spouště, zatímco nábojnice spadne coby odpadový produkt dolů,“ psalo se v kriminalistické příručce. Aha. Pak se tedy zakutálela pod starožitnou komodu. Zaklekla jsem a strčila hlavu pod těžkou, červotoči prolezlou almaru. Nábojnice tam byla, docela vzadu vedle poškrábané nohy. Vyštrachala jsem ji prsty, strčila ke kulce v kapse svých kalhot a obrátila pozornost zpět k seznamu.

Když mi padl zrak na slovo „svědci“, zmocnila se mě panika. Co když tu nehezkou scénku naší potyčky sledovala stará Feldmannová odnaproti? Věčně postává zvědavě za záclonou.

Rychle jsem spustila žaluzie na chodbě. Nejlíp když stáhnou rolety v celém domě, abych zabránila zvědavým pohledům. Mrtvolu v chodbě holt nemá člověk každý den.

Když někdo věděl, kam přesně se postavit, měl k nám ze sousedovic zahrady oknem na terasu krásný výhled přes obývací až do chodby. Pro zvědavce jistě velmi lákavé. Mrtvola s průstřelem srdce – jak jsem předpokládala, protože Wolfgang po tom *bum* už ze sebe nevydal ani hlásku – se hned tak nevidí. Sousedi by to bez otálení začali mezi sebou přetřásat. Kdo by jim to měl za zlé, žili si své nudné životy, chodili do práce, uklízeli, pracovali na zahradě, o čem si tak mohli věčně povídat? Mrtvola uprostřed týdne krátce před fajrntem by jistě byla vítaným rozptýlením. Měli by se alespoň o čem bavít u večere.

Proboha, večer! Středeční večer. To chodí Wolfgang do sauny. Musím hned zavolat jeho akčnímu příteli Holgerovi, jinak ho mám v příštím okamžiku za dveřmi. To by mi ještě chybělo!

Popadla jsem telefon a vytukala Holgerovo číslo. Naslouchala jsem vyzvánění a polykala nasucho, protože lhaní mi nikdy nešlo.

„Haló, Holgere, tady je Annemie. Chtěla jsem ti jen říct, že Wolfgang dnes nemůže do sauny. Ehm,“ hledala jsem rychle nějakou výmluvu. „On totiž onemocněl.“

„Cože?“ ozval se ve sluchátku ženský hlas.

„Ach, to jsi ty, Petro?“

„Jo, copak ho chudáčka sklátilo?“

„Něco se srdcem... tedy, chci říct nejspíš chřipka, někde se nakazil,“ koktala jsem a nejraději bych si ukousla jazyk. „Vyřídíš to manželovi, aby se pro Wolfganga zbytečně nezastavoval?“

„Ale Wolfgang mu říkal, že dnes nikam nejde a příští dva týdny taky ne. Kromě toho je dnes stejně řada na něm, aby Holgera vyzvedl.“

„Aha, no to jsem nemohla vědět. Tak ahoj.“ S úlevou jsem si oddechla.

Hledme, jak se mnou můj mužiček spolupracuje.

Sotva jsem Petru stiskem tlačítka vykopla z telefonní sítě, mobil v ruce se opět rozezvonil. Kdo je to teď?

Tchyně, už zase? Mám to zvednout? Když to neudělám, vydá se sem ne-
debože osobně. A tomu musím každopádně zabránit.

„Haló, Sig...“

„Chci okamžitě mluvit s Wolfgangem!“ nenechala mě domluvit.

„A proč?“

Tě se tak lehkou nezbavím. Hledala jsem nějaké uspokojivé vysvětlení.

„Wolfgang je nemocný a nemůže mluvit.“

„Božíčku, můj ubohý chlapeček. Nejlíp, když za ním hned zajdu,“ bědovala Sigrun.

V hlavě se mi okamžitě spustil alarm. Už jsem slyšela zaklapnutí železek. V panice jsem se snažila tchyni od jejího úmyslu odvrátit. „To nemůžeš... nemůžeš ho navštívit. Wolfgang má vysoce nakažlivou nemoc.“

„Musíš mu uvařit slepičí polévku.“

„Ano, ano... uvařím mu slepičí polévku, i když si nemyslím, že ho postaví na nohy...“ dodala jsem skepticky při pohledu na mrtvolu. Ne, tady nepomůže ani ta nejlepší slepičí polévka.

„Nakazit se samozřejmě nechci,“ znejistěla Sigrun. „To víš, v mém věku by si člověk neměl zahrávat se zdravím. Vyříd' mému milému Wolfimu, že ho pozdravuju. Uvidím se s ním tedy v sobotu, až přijde na oběd.“

„V sobotu?“ podivila jsem se. O tom se mi nezmínil. No to je jedno. „Ozvu se a povím ti, jak na tom je. Sbohem, máti.“

Posadila jsem se na schod a dlouze vydechla. Co to bylo? *Nemyslím si, že ho postaví na nohy!* Annemie, Annemie. Ten tvůj černý humor tě přivede na šibenici.

Holger se tu neobjeví, tchyně dá alespoň na chvíli pokoj. Co kolegové? Ti ho budou očekávat přesně v sedm v kanceláři. Musím jim zavolat.

„Haló, Jürgene, to jsem ráda, že jsem tě ještě zastihla. Víš, Wolfgang je nemocný, vezme si volno, asi až do konce týdne.“

„Co s ním je?“ ozval se na druhém konci nabručený hlas. „V poledne byl ještě zdravý jako řípa.“

„Nevím, najednou zbledl a udělalo se mu zle. Netuším, co mu je. V tomhle stavu jsem ho ještě nezažila. Teď leží jako lazar.“

„To znamená, že se tu před dovolenou už neobjeví?“ zeptal se Jürgen našťvaně.

Dovolená? Nervózně jsem si odkašlala. „Ach ano, za dva dny je už sobota. Vidíš, to mi nedošlo.“

„No tak vám přeju, ať si tu dovču užijete.“

„Jo, hm, díky.“

„A ať nám pošle pohled, jinak po něm vyhlásíme pátrání.“ Jürgen ze sebe vyrazil nucený smích.

Polilo mě horko a zároveň mi po zádech přeběhl mráz. „Samozřejmě vám pošleme pohled, jako vždycky...“ ujistila jsem ho spěšně. „Tak čau, Jürgene! Díky.“

Jak přišel Jürgen na to, že má Wolfgang od příštího pondělí dovolenou? Manžel přece jede na antiteroristické školení, kde ho naučí, jak zneškodnit bombu v dopise a odhalit utajené členy Al-Káidy. Tvrdil mi, že patří k těm vyvoleným, jejichž úlohou je chránit naši zemi před teroristickými útoky, a já na něj byla patřičně hrdá. Už jsem si představovala, jak mu hrud' zdobí Záslužný řád Spolkové republiky Německo, a docela vážně uvažovala o tom, co si na sebe obleču při slavnostním předávání. No tak z toho už taky nic nebude... Tělem mi náhle projela rychlostí vlaku Intercity svištěcího Gotthardským tunelem vlna horka. Snad nejsem ještě navíc zodpovědná za to, že se bezpečnost mé vlasti otřeše v základech!

Ale výčitky svědomí mi teď už byly na nic.

Spolkový kriminální úřad či Spolkový úřad pro ochranu ústavy – netušila jsem, kdo tahle školení pořádá – má jistě pro podobné nečekané výpadky v zásobě náhradníky. Musím nahlédnout do Wolfgangova kalendáře, abych věděla, na koho se obrátit, abych ho z účasti na školení omluvila.

Nejprve se ale musím zbavit mrtvolky. Tady Wolfgang v žádném případě zůstat ležet nemůže. Že ale spadl blbě, takhle ani nejdou otevřít dveře do domu. No jo, ale kam s ním? Krvácející rána na hrudi všechno zaneřádí a v tom horku mi tu Wolfgang začne brzy zapáchat. Tuhle zkušenost už jsem učinila s masem ze supermarketu. Zvedla jsem hlavu a vrhla pohled do zrcadla nad komodou. „Annemie, jak to mluvíš? Nezapomeň, že je to tvůj manžel.“ Prudce jsem se odvrátila.

Nejrozumnější bude strčit ho do mrazáku. Jen přechodně, samozřejmě. Úžasný nápad. Tím zabiju hned dvě mouchy jednou ranou. Wolfgang už tady nebude překážet, kdyby někdo přišel, a zamlžím dobu činu. Zmrazení zbrzdí jeho rozklad. S pomocí příručky si jen musím vypočítat, na kdy potřebuju alibi.

Ovšem teď nebyl čas, abych si tím lámala hlavu. Wolfgang musí do sklepa. Otázka zněla: jak?

Postavila jsem se mu za hlavu a uchopila ho pod pažemi. Krucinál, že byl ale těžký! Strkala jsem ho, tahala, smýkala jím, až se mi lil pot snad ze všech porů. Když se mi ho podařilo dostat ke schodišti do sklepa, musela jsem si udělat přestávku. Byla jsem vyřízená. Hodinu jógy si dnes můžu ušetřit. Lačně jsem vyprázdnila půl láhve evianu a osušila si obličej ručníkem. Teď na mě čekalo to nejtěžší, schody do sklepa. Pokud po nich budu sestupovat pozpátku, riskuju, že si sama zlámu vaz.

No co, vždyť Wolfgang už stejně nic necítí. „Sorry!“ omluvila jsem se a udělila mu mocné nakopnutí, podobně jako to dělám s prázdným košem na prádlo, když jsem po věšení prádla na zahradě moc líná odnést ho zpátky do sklepa. Když mě u toho někdy náhodou nacytal Wolfgang, vždycky se strašně rozčílil.

Jeho mrtvola se s dunivým rachotem poroučela o podlaží níž.

Překročila jsem ji a šla si prohlédnout mrazák.

No jasně. Byl narvaný zahradní zeleninou. Na to jsem měla myslet dřív.

Vyhodila jsem obsah pultového mrazáku na podlahu. Ze dna na mě vykoukly zbytky steaků a klobásek po loňské grilovačce. Těch jsem se mohla bez výčitek svědomí zbavit, sama stejně gril nezapálím.

„Vlastně to bývaly docela romantické chvíle, když jsme za letních večerů sedávali na terase a večeřeli při světle svící,“ prohodila jsem k Wolfgangovi ležícímu nehybně u mých nohou.

Annemie, co si to namlouváš? Co je prosím tě romantického na tom, když u stolu spolu sedí muž a žena a mlčí jako zařezaní? Sotva Wolfgang vypucoval talíř, sebral pivo, vstal a vytratil se k televizi. Ani slůvko uznání za můj skvělý bramborový salát, žádné: „Hele, miláčku, pomůžu ti při uklízení stolu.“

Uchopila jsem do ruky jednu umělohmotnou krabičku. Copak v ní asi je? Sundala jsem víko a přičichla.

Zabijačková polívka, fuj! Wolfgangovo zamilované jídlo, jeden z mastných dáreků jeho kamaráda řezníka. Na policích vedle mrazáku byly vyrovnány nejméně dva tucty sklenic se zavařenou náplní do jelit. Přisun dalších byl tak velký, že jsem je nestačila při vaření průběžně spotřebovávat. Ty taky skončí při nejbližší příležitosti v kontejneru. Dvěma prsty jsem z krabičky vyloupila zmrzlou polévku a uložila ji na odtokovou mřížku kanalizace na dlážděné podlaze. Za pár hodin roztaje a pak ji jen spláchnu.

Odstranění manžela bohužel představovalo složitější problém. S vynaložením všech sil se mi konečně podařilo nacpat ho do jeho mrazivého hrobu. *Páni, to je tíha! A proč se mu nedá ohnout paže?* Postavila jsem se nad něj, zatlačila vzdornou končetinu dolů a houkla na muže: „Krucinál, Wolfgangu, musím zavřít víko! Udělej alespoň jednou, co po tobě chci, a ušetři mě toho, že bych ti tu hnátu musela odříznout.“

V jeho ramenním kloubu něco křuplo. Aj! Teď jsem mu asi vykloubila rameno. Neposlušná končetina mu ochable spočinula podél těla. Setřela jsem sobě i Wolfgangovi z čela můj pot, uhladila mu prořídle vlasy a složila mu ruce úhledně na břicho. „No vidíš, že to šlo!“ pochválila jsem ho, podržela za něj chvíli ticha a pak si povzdechla.

Jak pokojně si tu leží...

Jenže na sentimentální úvahy nebyl čas. Spěšně jsem manžela až po okraj mrazáku zaházela sáčky se zeleninou, nastavila spínač na šokové mražení a zaklopila víko. Tak, to by bylo.

Po dvou hodinách strávených vytíráním, čištěním a malováním jsem si zasloužila přestávku. Všechno se skvělo čistotou. Domem se vznášela vůně limetky smíšené s mátou a pachem čerstvé běžové nástěnné malby a milosrdně mi omamovala smysly jako kouř hašiše. Vyčerpaně jsem dopadla do

manželova televizního ušáku ... vlastně teď už do *svého* televizního ušáku. Tedy za předpokladu, že ho neobsadí žádný nový Wolfgang, Rainer nebo Dietrich. Dopřeu si pouze jediné štamprlátko, řekla jsem si.

Nic nenasvědčovalo tomu, že jen před pár hodinami jsem v tomto domě zabila manžela a nacpala ho do mrazáku. Kochala jsem se zářivou čistotou a na okamžik pocítila záblesk ryzího štěstí. Octla jsem se v jakémsi stavu beztlíže. Zatímco Wolfgang pokojně odpočíval v ledovém zeleninovém lůžku, házela jsem do sebe jedno štamprle za druhým a rozjařeně tančila po obýváku.

Otevíral se mi svět plný možností. Život mi už zase připadal vzrušující. Žádné děti, žádný manžel, ba ani pes. Otevírala se mi nová životní éra – v pouhých devětatřiceti, no jo, skoro čtyřiceti letech. Jsem svobodná. Je konec s vařením, pečením a praním, už žádné věčné omlouvání se, jako bych za všechno na světě mohla jenom já. Doposud jsem měla dobrý charakter a špatnou postavu. Ale to se změní. Už nikdy ze sebe neudělám chudinku, která se musí podřídit nějakému muži.

Postavím se na vlastní nohy a uskutečním své sny. Konečně budu malovat po libosti, bez toho, abych musela poslouchat výčitky, že se dost nevěnuji domácnosti. Budu si cestovat, kam se mi zachce, a poznávat svět. V euforii jsem rozjařeně pozvedla sklenku: „Přijímám na svůj nový život!“

Přeložila Bohumila Kučerová